

Електронний журнал «Державне управління: удосконалення та розвиток» включено до переліку наукових фахових видань України з державного управління (Категорія «Б», Наказ Міністерства освіти і науки України № 1643 від 28.12.2019).

Спеціальність – 281.

Державне управління: удосконалення та розвиток. 2026. № 3.

ISSN 2307-2156

Copyright © The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License 4.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2156.2026.3.1>

УДК 351.85:811.161.2'272(477)

А. П. Лелеченко,

д. держ. упр., професор, професор кафедри публічного управління та адміністрування, Національний університет «Київський авіаційний інститут»

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0850-3724>

ЕВОЛЮЦІЯ ДЕРЖАВНОЇ МОВНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ТА КУЛЬТУРНО-КОМУНІКАТИВНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ

A. Lelechenko,

Doctor of Science in Public Administration, Professor, Professor of the Department of Public Management and Administration,

The National University «Kyiv Aviation Institute»

EVOLUTION OF UKRAINE'S STATE LANGUAGE POLICY IN THE CONTEXT OF GLOBALIZATION AND CULTURAL-COMMUNICATIVE TRANSFORMATIONS

У статті проведено аналіз еволюції державної мовної політики України в контексті глобалізаційних процесів та культурно-комунікативних трансформацій. Проаналізовано динаміку переходу від декларативних моделей мовного регулювання до формування цілісної системи публічного управління

мовною сферою, інтегрованої в архітектуру національної безпеки та суспільної стійкості. Визначено, що основним етапом інституціоналізації мовної політики стало прийняття Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної», який запровадив чіткі процедурні механізми, систему моніторингу та стандартизацію мовних вимог у публічній сфері. Встановлено, що сучасна мовна політика України розвивається під впливом трьох взаємопов'язаних тенденцій: переходу від символічних декларацій до інституційної практики, розширення функцій державної мови з культурної до безпеково-політичної площини, а також поступової інтеграції національного законодавства у міжнародний нормативний простір.

Доведено, що в умовах повномасштабної російської збройної агресії мова набула статусу фундаментальної конституційної цінності та інструменту інформаційної безпеки, що забезпечує соціальну стійкість і національну консолідацію. Окреслено вплив цифровізації на трансформацію мовного середовища, де державна мовна політика набуває нових функцій, зокрема стимулювання україномовного цифрового контенту, адаптації державних сервісів під вимоги цифрового врядування тощо. Обґрунтовано, що сучасна модель мовної політики є динамічною системою публічного управління, яка здатна адаптуватися до глобальних медіатрансформацій та безпекових викликів. Визначено, що еволюція державної мовної політики України є багатовимірним і динамічним процесом, що поєднує правові, соціальні, безпекові та цифрові аспекти, формуючи основу для подальшої модернізації системи публічного управління мовними процесами в умовах глобальних змін. Сформульовано висновок про необхідність подальшої синергії мовної політики з політиками цифрового врядування та стратегічних комунікацій для формування стійкого національного інформаційного простору.

The article analyzes the evolution of Ukraine's state language policy within the context of globalization processes and cultural-communicative transformations. It analyzes the dynamics of the transition from declarative models of language regulation to the formation of a holistic system of public administration in the language sphere, integrated into the architecture of national security and social resilience. The study identifies that the primary stage of the institutionalization of language policy was the adoption of the Law of Ukraine "On Ensuring the Functioning of the Ukrainian Language as the State Language," which introduced

clear procedural mechanisms, a monitoring system, and the standardization of language requirements in the public sphere. It is established that contemporary language policy in Ukraine is developing under the influence of three interrelated tendencies: the transition from symbolic declarations to institutional practice, the expansion of the state language's functions from the cultural to the security-political dimension, and the gradual integration of national legislation into the international regulatory space. It is proven that in the conditions of full-scale Russian armed aggression, the language has acquired the status of a fundamental constitutional value and an instrument of information security, ensuring social stability and national consolidation. The impact of digitalization on the transformation of the linguistic environment is outlined, where state language policy acquires new functions, specifically stimulating Ukrainian-language digital content and adapting public services to digital government requirements. It is substantiated that the modern model of language policy is a dynamic system of public administration capable of adapting to global media transformations and security challenges. The study determines that the evolution of Ukraine's state language policy is a multidimensional and dynamic process combining legal, social, security, and digital aspects, forming the basis for further modernization of the public administration system of language processes amidst global changes. The conclusion is formulated regarding the necessity of further synergy between language policy and policies of digital government and strategic communications to develop a resilient national information space.

Ключові слова: державна мовна політика, еволюція, глобалізація, національна ідентичність, культурно-комунікативні трансформації, інформаційний простір, цифрові комунікації.

Key words: state language policy, evolution, globalization, national identity, cultural and communicative transformations, information space, digital communications.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Сучасний розвиток державної мовної політики України відбувається на складному перетині внутрішніх трансформацій державного управління, процесів націєтворення та зовнішніх

глобалізаційних впливів, що суттєво змінюють характер культурної комунікації та функціонування мов у публічному просторі. Актуальність дослідження зумовлена глибокими суспільними і культурно-комунікативними трансформаціями, пов'язаними із посиленням безпекових викликів і інформаційних загроз, інтеграцією до європейського правового та гуманітарного простору, поширенням міжнародних стандартів у сфері прав людини та культурного різноманіття. Водночас стрімка цифровізація, розвиток соціальних мереж і глобальних медіа трансформують мовне середовище, змінюючи повсякденні практики комунікації та моделі взаємодії громадян із державою. Це зумовлює необхідність комплексного осмислення еволюції мовної політики як багатовимірної системи управлінських рішень, у якій поєднуються нормативно-правові зміни, концептуальне переосмислення ролі держави та адаптація до нових інформаційно-комунікативних реалій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика еволюції державної мовної політики України перебуває у фокусі міждисциплінарних досліджень, що охоплюють правові, соціокультурні, безпекові та комунікативні аспекти функціонування державної мови. Л. Кравченко [1] підкреслює роль мови у формуванні спільного комунікативного простору та забезпеченні національної безпеки; Л. Масенко [2] аналізує нормативні зміни державної мовної політики у 2017-2019 роках; О. Ялова [4] досліджує практичні форми імплементації мовного законодавства; П. Федорченко [5] висвітлює значення мови для формування національної ідентичності та культурно-соціальної консолідації. Інституційну реалізацію політики відображають дані Уповноваженого із захисту державної мови [6]. Нормативну базу еволюції мовної політики формують закони та підзаконні акти України [3; 7]. Міжнародні документи ЮНЕСКО, Європейського парламенту та Організації економічного співробітництва та розвитку [8 - 10] підкреслюють значення багатомовності, цифрової доступності та зрозумілої державної комунікації для підтримки національних мов у глобальному та цифровому середовищі. Попри наявність значного масиву наукових праць та нормативних документів, у

сучасному науковому дискурсі недостатньо комплексно висвітлено еволюцію державної мовної політики України як багатовимірного управлінського процесу, що одночасно охоплює безпековий, комунікаційний, цифровий та міжнародний виміри. Це зумовлює потребу у подальших дослідженнях, спрямованих на інтеграцію зазначених підходів у цілісну концептуальну модель розвитку державної мовної політики в умовах глобалізації та культурно-комунікативних трансформацій.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою є комплексне дослідження еволюції державної мовної політики України в умовах глобалізації та культурно-комунікативних трансформацій та визначення ключових тенденцій її розвитку.

Виклад основного матеріалу дослідження. Еволюція державної мовної політики України в умовах глобалізації та культурно-комунікативних трансформацій відображає складний процес переходу від декларативних моделей управління до стратегічного протекціонізму, інтегрованого у систему національної безпеки. Цей поступ відбувався у контексті глобальної трансформації парадигм публічного управління, зміни соціально-комунікативного середовища та поступового переосмислення ролі мови як ключового державотворчого ресурсу. Сучасні зміни у мовних практиках, комунікативних моделях і суспільних очікуваннях формувалися як результат довготривалих нормативно-правових і концептуальних зрушень, у межах яких мова набула статусу не лише культурної характеристики суспільства, а й фундаментальної конституційної цінності, дієвого інструменту соціальної інтеграції та визначального чинника національної стійкості. У цьому контексті Л. Кравченко (2021) [1] слушно підкреслює, що українська мова виступає стратегічним засобом об'єднання суспільства та фактором національної безпеки України, оскільки її повноцінне функціонування формує спільний, захищений від зовнішніх деструктивних впливів комунікаційний простір і підтримує соціальну стабільність у державі. Така генеза відображає поступове розширення функціонального поля державної мовної політики: від

символічного утвердження державності до формування системи регулювання комунікативного простору та підтримки суспільної стійкості.

Конституційне закріплення української мови як державної визначило стратегічний вектор подальшого розвитку мовного законодавства та стало фундаментом для інституційного оформлення мовної політики. Водночас упродовж тривалого періоду після здобуття незалежності державна політика у мовній сфері характеризувалася фрагментарністю, нерівномірністю регулювання та обмеженою інституційною спроможністю. У наукових дослідженнях наголошується, що нормативні акти раннього періоду виконували передусім функцію символічного закріплення статусу державної мови, однак механізми реалізації норм залишалися недостатньо розвиненими. Аналіз динаміки мовної політики у 2017-2019 роках, здійснений Л. Масенко (2019) [2], демонструє поступовий перехід до системного підходу, що супроводжувався активізацією законодавчого процесу та формуванням інституційних інструментів реалізації державної мовної політики.

Основним етапом її інституціоналізації стало прийняття Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» (2019 р.) [3], який сформував комплексну нормативну рамку використання державної мови у публічних сферах, визначив механізми контролю за дотриманням законодавства та заклав поступову модель імплементації визначених норм.

У науковому дискурсі цей етап розглядається як перехід від переважно декларативних підходів до інституційно оформленої мовної політики, що базується на чітко визначених управлінських механізмах, процедурах реалізації та системі відповідальності. Аналіз шляхів реалізації мовного законодавства, проведений О. Яловою (2023) [4], підтверджує, що питання імплементації цього закону року стало предметом низки наукових досліджень, у яких підкреслюється важливість включення до практики державних і місцевих органів влади механізмів виконання положень закону, моніторингу його застосування та взаємодії різних суб'єктів мовної політики.

П. Федорченко (2024) [5] акцентує увагу на державній мовній політиці як

потужному інструменті формування національної ідентичності, що передбачає впровадження системних механізмів регулювання мовного середовища, спрямованих на забезпечення культурної та соціальної консолідації населення. Така управлінська стратегія дозволяє нівелювати загрози соціокультурної фрагментації та вибудувати стійку ідентичність, здатну адаптуватися до викликів глобалізації без втрати автентичності. Отже, еволюція державної мовної політики відображає поступове розширення її функціонального поля: від символічного утвердження атрибутів державності на ранніх етапах незалежності до формування комплексної системи публічного регулювання комунікативного простору, що виступає гарантом суспільної стійкості та цілісності державної системи в умовах динамічних глобальних змін.

Подібні оцінки науковців узгоджуються з адміністративними практиками імплементації закону: за даними офіційних звітів Уповноваженого із захисту державної мови [6], положення окремих статей закону імплементувалися поетапно протягом 2020-2023 років, поширюючи дію мовних норм у сфері реклами, обслуговування та медійної сфери, що є ознакою формування процедурного підходу до реалізації державної мовної політики.

Суттєвий вплив на концептуальну трансформацію мовної політики справили євроінтеграційні процеси та взаємодія з міжнародними правовими стандартами. Українська мовна політика розвивалася у складному полі поєднання підтримки державної мови із забезпеченням прав національних меншин, що зумовлювало інтенсивні експертні та політичні дискусії. Окремі положення мовного та освітнього законодавства ставали предметом міжнародного обговорення і потребували коригування відповідно до принципів захисту культурного різноманіття та мовних прав. Така практика засвідчує поступове включення української мовної політики у широкий європейський правовий простір, де легітимність державних рішень визначається здатністю забезпечувати баланс між національною ідентичністю, демократичними стандартами та інклюзивністю мовного регулювання.

Водночас суттєвим каталізатором трансформації мовної політики став

безпековий контекст, що посилюється після 2014 року і зазнав принципових змін унаслідок повномасштабної російської агресії 2022 року. За цих умов мова набула статусу одного з ключових інструментів інформаційної безпеки, суспільної мобілізації та зміцнення національної ідентичності. Державні програмні документи фіксують розширення функцій мовної політики у напрямі забезпечення суспільної консолідації та розвитку національного культурного простору. Зокрема, Концепція Державної цільової національно-культурної програми забезпечення всебічного розвитку і функціонування української мови як державної на період до 2030 року (2021) [7] визначає державну мовну політику як складову гуманітарної безпеки та інструмент стратегічного розвитку держави.

В концептуальному вимірі еволюція державної мовної політики проявляється також у зміні управлінських підходів до її реалізації. Поступово відбувся перехід від нормативних декларацій і політичних компромісів до формування інституційної інфраструктури, що включає спеціалізовані органи, механізми моніторингу, системи контролю та стандартизовані процедури впровадження мовного законодавства. Законодавчі та програмні акти останніх років орієнтовані на створення сталих управлінських механізмів, уніфікацію мовних стандартів у публічній сфері та поетапне впровадження норм у різних секторах суспільного життя.

На нашу думку, концептуальна специфіка сучасної еволюції державної мовної політики України полягає не у лінійній зміні окремих нормативних підходів, а у формуванні комплексної багатовекторної моделі, що розгортається через взаємодію трьох взаємопов'язаних тенденцій. По-перше, відбувається поступове зміщення акцентів від символічно-декларативного закріплення статусу державної мови до інституційно оформлених механізмів її функціонування, що охоплюють стандартизацію управлінських процедур, формування систем контролю та інтеграцію мовних вимог у діяльність органів публічної влади. У цьому вимірі мовна політика трансформується з інструмента нормативного декларування у складову системи публічного управління. По-

друге, розширюється функціональне поле державної мови: від традиційного культурно-ідентифікаційного значення до виконання безпекових, інформаційних та суспільно-консолідаційних функцій. Мова дедалі більше виступає чинником стійкості держави, інструментом протидії інформаційним впливам та механізмом підтримки суспільної єдності у кризових умовах. Це обумовлює включення мовної політики до архітектури гуманітарної, інформаційної та національно-безпекової політики держави. По-третє, державна мовна політика поступово інтегрується у міжнародний нормативний простір, що проявляється у гармонізації законодавства з європейськими стандартами, врахуванні принципів захисту мовного різноманіття та адаптації державних рішень до глобальних інформаційних процесів. Взаємопов'язані тенденції генези державної мовної політики України та їх управлінський зміст наведено у таблиці 1.

Таблиця 1. Взаємопов'язані тенденції генези державної мовної політики України та їх управлінський зміст

Тенденції генези державної мовної політики України	Змістовий вимір	Управлінський зміст
Перехід від символічних декларацій до інституційної практики	Зміна ролі мови з нормативно задекларованої цінності на об'єкт системного публічного адміністрування	Формування процедур реалізації політики, стандартизація мовних вимог у публічній сфері, інституціоналізація контролю та моніторингу
Розширення функцій мови з культурної до безпеково-політичної площини	Посилення ролі мови як чинника національної стійкості, інформаційної безпеки та суспільної консолідації	Інтеграція мовної політики у гуманітарну, інформаційну та безпекову політики держави, розвиток стратегічних комунікацій
Інтеграція національної мовної політики у міжнародний нормативний простір	Гармонізація законодавства з європейськими стандартами, баланс між утвердженням державної мови та захистом мовного різноманіття	Адаптація нормативних актів до міжнародних вимог, врахування рекомендацій міжнародних організацій, розвиток міждержавного діалогу

Джерело: складено автором

Така інтеграція формує нові вимоги до балансування між утвердженням державної мови, забезпеченням прав людини та підтримкою інклюзивності суспільного середовища. Вважаємо, що саме поєднання цих трьох тенденцій

визначає складність сучасних державно-управлінських рішень у сфері мовної політики, оскільки вони одночасно поєднують правові, соціальні, інформаційні та геополітичні виміри. У стратегічній перспективі це означає, що мовна політика функціонує як динамічна система, здатна адаптуватися до цифровізації комунікативного простору, трансформації інформаційних практик і міжнародних викликів, забезпечуючи безперервність нормативного розвитку та інституційної модернізації.

Цифровізація суспільства та стрімке поширення інформаційних технологій створили нові умови функціонування державної мовної політики, у яких традиційні інструменти правового регулювання доповнюються цифровими механізмами впливу на комунікативне середовище. Трансформація мовного середовища під впливом цифрових технологій підтверджується сучасними дослідженнями інформаційного суспільства. Зокрема, у доповіді ЮНЕСКО «Багатомовність та універсальний доступ до кіберпростору» (Multilingualism and Universal Access to Cyberspace, 2023) [8] наголошується, що багатомовність у цифровому просторі формує нові умови для життєздатності мов. Цифрові платформи визначають ефективність функціонування мов не лише через державні політики, а й через активність користувачів, доступність контенту та наявність локалізованих ресурсів. У цьому контексті державна мовна політика набуває додаткової функції: стимулювання розвитку цифрового мовного контенту та підтримки мовної репрезентації в онлайн-середовищі.

Глобальна цифрова економіка та медіаекосистеми посилюють конкуренцію мов, що особливо помітно в сегментах стрімінгових платформ, соціальних мереж та інших цифрових медіа. Дослідження Європейського парламенту «Мовна рівність у цифрову епоху – шлях до Проєкту людської мови (Language equality in the digital age – towards a Human Language Project, 2017) [9] показують, що домінування кількох глобальних мов створює нерівні умови для національних мов, впливаючи на мовні практики користувачів, формування ідентичності молоді та їхній мовний вибір. У цьому сенсі державна мовна політика виступає інструментом забезпечення рівного доступу до державних

сервісів та формування інклюзивного цифрового середовища. Для України це означає необхідність поєднання політики підтримки державної мови з розвитком її конкурентоспроможності в цифровому просторі, що охоплює локалізацію програмного забезпечення, стимулювання виробництва україномовного цифрового контенту та стандартизацію мовних ресурсів державних платформ.

Окремим напрямом еволюції державної мовної політики є формування нових моделей взаємодії між державою та громадянами. Розвиток електронного урядування, цифрових сервісів та офіційних каналів у соціальних мережах змінює логіку мовної комунікації: від формалізованих повідомлень до інтерактивного, персоналізованого, орієнтованого на користувача підходу. Дослідження Організації економічного співробітництва та розвитку «Концептуальна основа політики цифрового уряду ОЕСР. Шість вимірів цифрового уряду» (The OECD Digital Government Policy Framework. Six dimensions of a Digital Government, 2020) [10] підкреслює, що мова державної комунікації у цифровому середовищі має бути зрозумілою, простою, адаптованою до різних форматів цифрового контенту та технологічних платформ, що підвищує ефективність взаємодії громадян з органами влади та рівень довіри до державних інституцій.

Відтак, видається очевидним, що державна мовна політика у цифрову епоху трансформується у комплексний напрям публічного управління, який включає регулювання цифрового контенту, розвиток електронних послуг, стандарти комунікації органів влади та підтримку національного мовного продукту. Її ефективність визначається здатністю держави інтегрувати мовні пріоритети у цифрову політику, інформаційну безпеку та культурну стратегію розвитку. На нашу думку, синергія державної мовної політики та цифрових комунікаційних технологій стає ключовим чинником формування стійкого національного інформаційного простору, у якому державна мова функціонує і як символ ідентичності, і як інфраструктура комунікації держави з громадянами.

Висновки та перспективи подальших розвідок у даному напрямі.

Проведене дослідження дозволило встановити, що еволюція державної мовної політики України в умовах глобалізації та культурно-комунікативних трансформацій відображає перехід від декларативних моделей регулювання мовної сфери до комплексної системи публічного управління мовним середовищем, інтегрованої у гуманітарну, інформаційну та безпекову політики держави. Така трансформація зумовлена зміною ролі мови у державотворчих процесах: від символічного атрибуту державності до інструменту соціальної інтеграції, національної стійкості та організації комунікативного простору. Конституційне закріплення державної мови визначило стратегічний вектор розвитку законодавства. Прийняття Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» стало ключовим етапом інституціоналізації політики, запровадивши процедурні механізми реалізації, стандарти використання мови у публічних сферах та систему контролю за виконанням норм. Подальша імплементація законодавства засвідчила перехід до процедурного управлінського підходу та формування інституційної інфраструктури мовної політики. Аналіз наукових джерел і нормативних документів підтвердив, що концептуальна трансформація мовної політики відбувалася під впливом євроінтеграційних процесів і взаємодії з міжнародними правовими стандартами, що зумовило необхідність балансування між утвердженням державної мови та забезпеченням мовних прав і культурного різноманіття. Одночасно безпековий контекст, особливо після 2014 року та у період повномасштабної російської агресії, розпочатої в 2022 році, сприяв розширенню функцій мовної політики у напрямі інформаційної безпеки, суспільної мобілізації та зміцнення національної ідентичності, що знайшло відображення у державних програмних документах і стратегічних підходах до розвитку гуманітарної політики. Сучасна еволюція державної мовної політики характеризується взаємодією трьох ключових тенденцій: інституціоналізацією механізмів реалізації мовної політики, розширенням функціонального призначення державної мови до безпеково-політичної площини та поступовою

інтеграцією національної мовної політики у міжнародний нормативний простір. Саме поєднання цих тенденцій визначає багатовекторну модель розвитку державної мовної політики. Окремий вимір її еволюції пов'язаний із цифровізацією суспільства та зміною комунікативних практик. Розвиток цифрових технологій і глобальних медіа трансформує мовне середовище, посилює конкуренцію мов у цифровому просторі, зумовлює зміни у мовних стандартах державної комунікації, орієнтуючи їх на зрозумілість, адаптивність і користувацьку спрямованість. Отже, державна мовна політика України постає як динамічна система публічного управління, здатна адаптуватися до глобалізаційних процесів, безпекових викликів та цифрових трансформацій, інтегруючи нормативно-правові, інституційні та комунікативні інструменти регулювання мовного середовища. Перспективи подальших наукових розвідок доцільно пов'язувати з дослідженням впливу цифрових комунікацій на мовну поведінку громадян, оцінкою ролі стратегічних комунікацій у формуванні мовного середовища та вивченням взаємозв'язку державної мовної політики з політиками інформаційної безпеки та цифрового врядування.

Література

1. Л. Кравченко. Українська мова як засіб об'єднання суспільства та фактор національної безпеки України. *Українська лінгвістика*. 2021. Випуск 51. URL : <https://ukr.movoznavstvo.knu.ua/en/article/view/360>
2. Л. Масенко. Мовна політика України у 2017 – 2019 роках. *Українська мова*. 2019. №3 (71). URL : <https://ukrmova.iul-nasu.org.ua/https-ukrmova-iul-nasu-org-ua-https-ukrmova-iul-nasu-org-ua-vypusky-zhurnalu-html-html-html/2019-2/zhurnal-ukrayinska-mova-3-71-2019/movna-polityka-ukrayiny-u-2017-2019-rokah.html>
3. Про забезпечення функціонування української мови як державної : Закон України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2704-19#Text>
4. О. Ялова. Способи та форми реалізації мовного законодавства в Україні. *Інновації в наукових, технічних та соціальних екосистемах*. 2023. Випуск 1. № 5. URL : <https://istse-jaeger.com/index.php/istse/article/view/37>
5. П. Федорченко. Мова та мовна політика як інструменти формування

національної ідентичності. *СХІД. Формування мовно-культурного простору та сфери історичної пам'яті сучасної України*. 2024. Том 6(4). URL : <https://skhid.kubg.edu.ua/article/view/320509/311356>

6. Уповноважений із захисту державної мови. 16 січня - важлива дата в імплементації мовного Закону. 2024. URL : <https://mova-ombudsman.gov.ua/news/16-sichnia-vazhlyva-data-v-implementatsii-movnoho-zakonu>

7. Про схвалення Концепції Державної цільової національно-культурної програми забезпечення всебічного розвитку і функціонування української мови як державної в усіх сферах суспільного життя на період до 2030 року: розпорядження КМУ від 19 травня 2021 р. № 474-р. URL : <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-shvalennya-konceptiyi-derzhavno-a474r>

8. Multilingualism and Universal Access to Cyberspace. UNESCO. 2023. URL : <https://www.unesco.org/en/communication-information/multilingualism-cyberspace>

9. Language equality in the digital age - towards a Human Language Project. European Parliament. 2017. URL : [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/598621/EPRS_STU\(2017\)598621_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/598621/EPRS_STU(2017)598621_EN.pdf)

10. The OECD Digital Government Policy Framework. Six dimensions of a Digital Government. 2020. URL : https://www.oecd.org/en/publications/the-oecd-digital-government-policy-framework_f64fed2a-en.html

References

1. Kravchenko, L. (2021), "Ukrainian Language as a Means of Uniting Society and a Factor of National Security of Ukraine", *Ukrainian Linguistics*, Vol. 51. Available at: <https://ukr.movoznavstvo.knu.ua/en/article/view/360> (Accessed: January 2026).

2. Masenko, L. (2019), "Language Policy of Ukraine in 2017-2019", *Ukrainian Language*, Vol. 3 (71). Available at: <https://ukrmova.iul-nasu.org.ua/https-ukrmova-iul-nasu-org-ua-https-ukrmova-iul-nasu-org-ua-vypusky-zhurnalu-html-html-html/2019-2/zhurnal-ukrayinska-mova-3-71-2019/movna-polityka-ukrayiny-u-2017-2019-rokah.html> (Accessed: November 2025).

3. Verkhovna Rada of Ukraine (2019), "On Ensuring the Functioning of the Ukrainian Language as the State Language: Law of Ukraine", Available at:

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2704-19#Text> (Accessed: February 2026).

4. Yalova, O. (2023), “Ways and Forms of Implementation of Language Legislation in Ukraine”, *Innovations in Scientific, Technical and Social Ecosystems*, Vol. 1, No. 5. Available at: <https://istse-jaeger.com/index.php/istse/article/view/37> (Accessed: November 2025).

5. Fedorchenko, P. (2024), “Language and Language Policy as Instruments of National Identity Formation”, *SKHID. Formation of the Language-Cultural Space and the Sphere of Historical Memory of Modern Ukraine*, Vol. 6(4). Available at: <https://skhid.kubg.edu.ua/article/view/320509/311356> (Accessed: February 2026).

6. State Language Protection Commissioner (2024), “January 16 – an Important Date in the Implementation of the Language Law”, Available at: <https://mova-ombudsman.gov.ua/news/16-sichnia-vazhlyva-data-v-implementatsii-movnoho-zakonu> (Accessed: January 2026).

7. Cabinet of Ministers of Ukraine (2021), Order “On Approval of the Concept of the State Targeted National-Cultural Program for Ensuring the Comprehensive Development and Functioning of the Ukrainian Language as the State Language in All Spheres of Public Life for the Period up to 2030”, Available at: <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-shvalennya-koncepciyi-derzhavno-a474r> (Accessed: February 2026).

8. UNESCO (2023), “Multilingualism and Universal Access to Cyberspace”, Available at: <https://www.unesco.org/en/communication-information/multilingualism-cyberspace> (Accessed: December 2025).

9. European Parliament (2017), “Language Equality in the Digital Age – towards a Human Language Project”, Available at: [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/598621/EPRS_STU\(2017\)598621_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/598621/EPRS_STU(2017)598621_EN.pdf) (Accessed: February 2026).

10. OECD (2020), “The OECD Digital Government Policy Framework: Six Dimensions of a Digital Government”, Available at: https://www.oecd.org/en/publications/the-oecd-digital-government-policy-framework_f64fed2a-en.html (Accessed: January 2026).

Отримано редакцією журналу / Received: 10.02.26

Прорецензовано / Revised: 20.02.26

Схвалено до друку / Accepted: 20.03.26